

Nr 192.

Av herrar **Brädefors** och **Hagberg** i Luleå, om viss ändring av avlöningsreglementet för tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk.

I 23 § av gällande avlöningsreglemente för tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk stadgas i 1 mom., att, därest tjänsteman såsom bostad anvisas lägenhet, som disponeras av statsverket, han skall vara skyldig att bebo densamma och iakttaga de närmare föreskrifter, som, utöver vad i reglementet vidare stadgas, kunna varda meddelade rörande lägenhetens begagnande. För begagnande av sålunda anvisad lägenhet skall tjänsteman erlägga ersättning genom avdrag å avlöningen.

I en interpellation i andra kammaren vid 1934 års riksdag framställde undertecknad Brädefors till chefen för kommunikationsdepartementet följande spörsmål:

1. Anser herr statsrådet att 23 § punkt 1. bör utgå ur statens järnvägars avlöningsreglemente?

2. Kan det förväntas att herr statsrådet snarast möjligt framlägger förslag därom till riksdagen?

I sitt svar å interpellationen gav herr statsrådet Leo en historik över den ovannämnda bestämmelsens tillkomst, varav framgår att såväl kommunikationsverkens lönekommitté som järnvägsstyrelsen och statens bostadsnämnd ansåg begreppet »tjänstebostad» vara svår att definiera, samtidigt som lönekommittén medgav att skyldigheten att bebo tjänstebostaden för tjänstemannen kommer att kännas som ett besvärande tvång, men att mildrandet av detta tvång innebär, att man kommer i konflikt med statsintresse. Samma synpunkter framfördes även av chefen för kommunikationsdepartementet, vilken också meddelade, att han icke var beredd att mera omedelbart vidtaga åtgärd i den riktning, interpellanten åsyftade, men han uttalade som ett önskemål att styrelsen skulle visa all den hänsyn mot personalen, som vore förenlig med beaktande också av statens intressen. Emellertid har det visat sig, att talet om hänsynstagande till personalen endast är fromma önskningsar, som inte förverkligas ens i de mest ömmande fall så länge dessa tvångsbestämmelser existera.

Förutom de olägenheter, som denna bostadstvångsbestämmelse medför i

olika avseenden så medför den också ofta ekonomiska nackdelar för personalen. Staten som hyresvärd behöver icke i likhet med privata husägare följa med prislägets fluktuationer på hyresmarknaden, emedan den med tvångskommendering ändå kan belägga sina eventuellt lediga bostadslägenheter, och följderna blir den att när prisläget i den privata bostadsmarknaden är särskilt lågt i ett samhälle så få statens befattningshavare tvångsvis betala högre hyra. Samma inverkan ha även bostadstvångsbestämmelser till underhåll och reparationer i statens bostadshus.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att mom. 1 i 23 § av gällande avlöningsreglemente för tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk måtte utgå ur nämnda avlöningsreglemente.

Stockholm i januari 1935.

J. H. Brädefors.

Hilding Hagberg.
